

Ministeren for offentlige Arbejder (Ejgaard): Maa jeg gøre den korte Bemærkning til det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, at jeg, som jeg allerede har nævnt, skal tage hele Problemet op til Overvejelse. Naar det ærede Medlem hævder, at vi kan ikke opretholde en Tilstand, hvor disse Strækninger herinde giver næsten 5 Mill. Kr. i Overskud, medens de øvrige giver 4 Mill. Kr. i Underskud, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg haaber virkelig at opnaa det mærkelige i Forhold til, hvad Rigsdagen plejer at se, at De danske Statsbaner kan blive en nogenlunde rentabel Forretning. Hvis det sker, saa tør jeg sige, at det bliver i Sandhed ikke S-Togene, der alene skaffer det gode økonomiske Resultat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Frede Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft sagde, at han aldeles ikke uden videre havde godtaget Valgtallene fra Sydslesvig, og at det havde været uberettiget af mig at tale om, at hans Vurdering kun var Lyrik. Det er nu ogsaa en lille Omskrivning af, hvad der forefaldt den Dag. Efter det ærede Medlems Vurdering af det dernede, der virkelig var en noget lyrisk præget Tale, sluttede det ærede Medlem med at sige: Derfor har jeg givet denne lyse Skildring. Efter at jeg selv havde vurderet Valgtallene dernede, sagde jeg paa Sp. 787 — hvis jeg maa fremsætte et lille Citat —:

„Der er Brug for en lyrisk Indstilling som det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts, hvis man uden videre skal godtage dette“.

Jeg vil altsaa bare minde herom for at afbøde den Paastand, at jeg skulde have stemplet hele Talen som Lyrik. — Det ærede Medlem opfordrede mig igen til at tage derned, og det kan naturligvis kun glæde mig, at der er denne levende Interesse for at faa dels det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og dels mig ned til Sydslesvig, og jeg ved, at jeg glæder det ærede Medlem Hr. Carsten Raft dybt og inderligt, naar jeg fortæller, at jeg kommer derned i næste Uge.

Ragnhild Andersen: Den højtærede Kirkeminister har bebudet, at Spørgsmaalet om Kvinders Ret til at beklæde Præstembeder nu vil finde sin Løsning, og det er naturligvis glædeligt, at vi er naaet dertil.

Efter min og manges Opfattelse skulde det synes en naturlig Ret for Kvinder i et demokratisk Samfund, hvor Kvindens Ligestilling i hvert Fald formelt er anerkendt, at de ogsaa kunde blive Præster.

Der er imidlertid mange andre Problemer, som optager og berører Tusinder af Kvinder i vort Land i betydelig højere Grad end Spørgsmaalet om de kvindelige Præster. Jeg tænker her ikke mindst paa den store Stab af Kvinder, som i Dag er placeret i det danske Erhvervsliv. Det er jo ikke bare i Landbruget, men ogsaa i betydelige Grene af Industrien, at den kvindelige Arbejdskraft i Dag er beskæftiget. Det er saaledes, at i en hel Række af Erhvervsgræne har den kvindelige Arbejdskraft Overvægten. I saadanne Fag som Tekstilindustrien, Beklædningsindustrien, Sko- tøjsindustrien, Chokoladeindustrien, Tobaksindustrien og Vaskeribranchen og andre Steder er det overvejende kvindelige Arbejdere, der er beskæftiget. Inden for et saa stort Fag som Handels- og Kontorfaget er $\frac{2}{5}$ af de arbejdsløshedsforsikrede Medlemmer Kvinder. Kvinderne spiller saaledes en betydelig Rolle i vort Erhvervsliv. Det ses alene deraf, at i De samvirkende Fagforbund er omkring hvert femte Medlem en Kvinde. For disse mange Kvinder gælder det, at de ikke har Indtryk af, at Lovgivningen af den Grund er paa Vagt for at overvaage og sikre, at deres demokratiske Rettigheder sker Fyldest. Hvad Lønspørgsmaalet angaar, om hvilket man rimeligvis i dette høje Ting vil mene, at det maa afgøres mellem Arbejdsgrønerne og de kvindelige Arbejderes Organisationer, skal jeg kun sige, at det trods alt er beskæmmende, at Lønudviklingen i vort Land har været, som den har været siden 1914. Dengang var Forholdet det, at ufaglærte Kvinders Løn var 63 pCt. af ufaglærte Mands Løn. I Dag er Forholdet det, at den ufaglærte Kvindes Løn kun er 64,6 pCt. af den ufaglærte Mands Løn ifølge Statistikken. At ogsaa Lovgivningens Syn paa Lønnen til de kvindelige Arbejdere i det private Erhvervsliv er utilfredsstillende, ses deraf, at man i dette høje Ting ved flere Lejligheder har vedtaget Dyrtidstillæg til de kvindelige Arbejdere, hvor man kun har ydet dem $\frac{2}{3}$ af det Dyrtidstillæg, de mandlige Arbejdere faar. Dette er saa meget mere en Uretfærdighed, som Dyrtiden ganske afgjort er lige saa stor for Kvinder som for Mænd.

Lønnen er imidlertid ikke det eneste. Forudsætningen for, at Kvinderne overhovedet kan siges at have opnaaet deres Ligestilling i Samfundet, er, at man tager